

ορισμένες δραστηριότητες και εγκαταστάσεις ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να γνωστοποιήσει την ύπαρξη τέτοιων διατάξεων στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής·

— να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Νομικοί ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, βάσει του οποίου η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται σιωπηρώς υποχρέωση για το εν λόγω κράτος μέλος να τηρήσει την προθεσμία συμμόρφωσης που έχει θεσπισθεί με την εν λόγω οδηγία. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε την 1η Απριλίου 2001 χωρίς η Ιρλανδία να έχει θέσει σε ισχύ τις διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την αναφερομένη στα αιτήματα της Επιτροπής οδηγία.

(¹) ΕΕ L 85 της 29.3.1999, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου που ασκήθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-331/02)

(2002/C 274/36)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον X. Lewis, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 19 Σεπτεμβρίου 2002, προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, παραλείποντας να θεσπίσει, όσον αφορά το έδαφος του Γιβραλτάρ, τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 1999/30/ΕΚ (¹) του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 1999, σχετικά με τις οριακές τιμές διοξειδίου του θείου, διοξειδίου του αζώτου και οξειδίων του αζώτου, σωματιδίων και μολύβδου, στον αέρα του περιβάλλοντος, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να ενημερώσει την Επιτροπή για τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Δεν αμφισβητείται η υποχρέωση του Ηνωμένου Βασιλείου να λάβει μέτρα για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία όσον αφορά το σύνολο του εδάφους του.

Εφόσον το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ενημέρωσε την Επιτροπή για τις διατάξεις που θέσπισε και έθεσε σε εφαρμογή για να συμμορφωθεί προς την οικεία οδηγία όσον αφορά το έδαφος του Γιβραλτάρ και εφόσον η Επιτροπή δεν έχει στην κατοχή της άλλα στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο θέσπισε και έθεσε σε ισχύ τις αναγκαίες διατάξεις, δεν μπορεί παρά να θεωρήσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν έχει θεσπίσει ακόμη τις διατάξεις αυτές και έχει, ως εκ τούτου, παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία.

(¹) ΕΕ L 163 της 29.6.1999, σ. 41.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου που ασκήθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-332/02)

(2002/C 274/37)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον X. Lewis, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 19 Σεπτεμβρίου 2002, προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, παραλείποντας να θεσπίσει, όσον αφορά το έδαφος του Γιβραλτάρ, τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 1999/13/ΕΚ (¹) του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 1999, για τον περιορισμό των εκπομπών πτητικών οργανικών ενώσεων που οφείλονται στη χρήση οργανικών διαλυτών σε ορισμένες δραστηριότητες και εγκαταστάσεις, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να ενημερώσει την Επιτροπή για τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής.
- 2) να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Δεν αμφισβητείται η υποχρέωση του Ηνωμένου Βασιλείου να λάβει μέτρα για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία όσον αφορά το σύνολο του εδάφους του.

Εφόσον το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ενημέρωσε την Επιτροπή για τις διατάξεις που θέσπισε και έθεσε σε εφαρμογή για να συμμορφωθεί προς την οικεία οδηγία όσον αφορά το έδαφος του Γιβραλτάρ και εφόσον η Επιτροπή δεν έχει στην κατοχή της άλλα στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο θέσπισε και έθεσε σε ισχύ τις αναγκαίες διατάξεις, δεν μπορεί παρά να θεωρήσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν έχει θεσπίσει ακόμη τις διατάξεις αυτές και έχει, ως εκ τούτου, παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία.

(¹) ΕΕ L 85 της 29.3.1999, σ. 1.

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-333/02)

(2002/C 274/38)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Umberto Leanza, επικουρούμενο από τον Giacomo Aiello, avvocato dello Stato, άσκησε στις 20 Σεπτεμβρίου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 1129/2002 (¹) της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 2002, περί καθορισμού, για την περίοδο εμπορίας 2002/2003, των παράγωγων τιμών παρέμβασης της λευκής ζάχαρης, κατά το μέρος κατά το οποίο παραλείπει τον καθορισμό της παράγωγης τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης για όλες τις ζώνες της Ιταλίας, καθώς και, εφόσον είναι αναγκαίο, να ακυρώσει το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 2001 (²),

- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Για πέμπτο συνεχές έτος ο κανονισμός της Επιτροπής με τον οποίο καθορίζονται οι ελλειμματικές ζώνες, για τις οποίες καθορίζονται «παράγωγες» τιμές ζάχαρης και ζαχαρότευτλων, δεν περιέλαβε στις ζώνες αυτές την Ιταλία, για την οποία επομένως ισχύει η «κανονική» τιμή παρέμβασης, που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού.

Το κριτήριο χαρακτηρισμού μιας ζώνης ως ελλειμματικής αποτέλεσαν τα στοιχεία που αφορούν την προβλεπόμενη παραγωγή και κατανάλωση, όπως προκύπτουν από τις σχετικές καταστάσεις που υποβάλλουν τα κράτη μέλη.

Για την Ιταλία προβλέπεται παραγωγή ζάχαρης υπερβαίνουσα κατά 111 400 τόνους την προβλεπόμενη κατανάλωση.

Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα αυτό εφαρμόζοντας ένα κριτήριο προσδιορισμού της κατανάλωσης, το οποίο η Ιταλική Κυβέρνηση θεωρεί παράνομο και εσφαλμένο.

Συγκεκριμένα, κατά τον υπολογισμό της προβλεπόμενης κατανάλωσης δεν περιελήφθη η ζάχαρη που χρησιμοποιείται στα προϊόντα που προορίζονται για εξαγωγή.

Η Επιτροπή δηλαδή θεώρησε ότι ως «κατανάλωση» νοείται μόνο η λευκή ζάχαρη που χρησιμοποιείται άμεσα στην Ιταλία, αποκλειώντας τη χρησιμοποιούμενη (επίσης στην Ιταλία) για την παρασκευή προϊόντων με βάση τη ζάχαρη που προορίζονται για εξαγωγή.

Επομένως, ως «ανάγκες» σε ζάχαρη δεν θεωρήθηκε η «κατανάλωση» όπως νοείται στην αγορά, αλλά η υπό στενή έννοια κατανάλωση εντός της εθνικής επικράτειας.

Η μέθοδος αυτή είναι εσφαλμένη, καθόσον στηρίζεται σε μια υπερβολικά στενή έννοια περί κατανάλωσης.

(¹) ΕΕ 2002, L 169, σ. 22.

(²) ΕΕ 2001, L 178, σ. 1.